

Museo
do Pobo
Galego

instituto de
estudos das
identidades

Un dichoso labrador
que da súa arada viña;

viña rezando o rosario
a cabalo da borriña;

e no medio do camiño,
encontrou un probeciño.

“Por Dios cho pido, labrador
lévame na túa burriña.”

Labrador que se baixaba,
pobrecito se asubía.

Levouno pra súa casa
á millor celda que el tiña;

mandoulle facer a cena
dos millores manxares que el tiña;

de ghallinas y capones,
otra cosa no tenía;

mandoulle facer a cama
na millor celda que el tiña;

por baixo sabas e Holanda,
por riba verdes cortinas.

Alá por a media noite
pobrecito congreñía.

Levantouse o labrador
a ver o que o probe tiña.

O vir a estar deceprinando,
una cruel deceprina.

“Válghame Dios de los cielos
en quen eu en miña casa tiña.”

“Cala, cala, labrador,
cousa mala non había.”

Allá en los altos cielos
hay una silla escondida

Que la hizo San José
para la Virgen María.